

ΒΑΡΚΑ—ΚΑΡΔΙΑ

Μιά βαρκοῦλα ξεχασμένη
σὲ μὴν ἄκρη στ' ἄκρογαλι,
'δὼ καὶ κεῖ τὴν πάει τὸ κύμα
καὶ στὸ βράχια τὴν κτυπᾷ.

'Ἡ βαρκοῦλα πιά δὲν ἔχει
οὔτε ναῦτη, οὔτε πανάκι,
μόν' ἀδιάκωπα τὴν βρέχει
τ' ἄγριο κύμα καὶ τὴν σπᾷ.

Κι' ἡ καρδιά μου ξεχασμένη
μεσ' τοῦ κόσμου τ' ἄκρογαλί,
μὲ τοὺς πόνους παραδέχεται
καὶ τὴ μαύρη λησμονιά.

'Ἡ καρδιά μου πιά δὲν ἔχει
οὔτε γέλιο, οὔτε ἄνοιξη
μόνο μὲ τὰ δεικνυὰ βρέχει
τὴν σκληρὴ σου ἀκαθία.

Ἀθῆναι

Ἀθανάσ. Γ. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Στοῦ ποταμοῦ τὴν ἄκρη ὁ Νάρκισσος γυρνέ-
[νος στὰ νερά
ἀναλογιέται τὴν κατὰ παιδικαίτη ζωὴ του.
Στὴν ἀντιμέτωπὴν ὄψη του μὲν ἡ πικρὰ χαρὰ
κεῖ ζωγραφιέται ἤσυχα στὴν τρυφερὴ μορφὴ
[του.

Κι' ἀναλογιέται τὴν Ἠχώ, πού τὸ ἀγάπησε
καὶ πού αὐτὸς δὲν θέλησε γιὰ νᾶχη στὴν ἀγκυλῆ.
Τώρα σκυφτός, στὴν ἴα του μορφὴ χαμογελά,
αὐτῆς, πού ἐκείνη ἔβλεπε κάλλη.

ΡΟΔΑ - ΑΓΚΑΘΙΑ

'Όσοι τὸ δρόμο τῆς ζωῆς ποθοῦν ἀνθοσταρμένο
καὶ μὲ τριαντάφυλλα, παντοῦ σιχαμένο ἀνοιχτά,
ἔχουν μπροστά τὴν ὀμορφὴ ἰπάτη, ἐχθρὸ κρυμ-
[μένο :
βλέπουν τὰ ρόδα, μὰ κεντοῦν τ' ἀγκάθια τους
[φριχτά.

Μ' αὐτοί, πού ἔχουν στὸ δρόμο τους ἀγκάθια
[ὄλο καὶ βίτους
ἔχουν μπροστά τους τὸν ἐχθρὸ ὀλόμοθο φανερό.
Κάλλιο νὰ ξέρω πὼς περνᾷ βίτους μ' ὄχιες
[γεμάτους
παρὰ τ' ἀγκάθια νὰ κεντοῦν καὶ ρόδα νὰ θωρῶ.

Θεσσαλονίκη

Δ. Στ. Δήμου